woi teid ſiñna maale ſata, kus rahwas elab, muido teid wõeraſſe kiñni, meie tahhame maale miñno ühtes Metſa nurkas, kus ükski ei olle, ſiñna tahhame õſeks jäda, ja hommiko juhhatan ma teid kül eddaſi, kus teie woite head ello leida. Meie lootſime temma ſanna peäle, teggime tuld, ſõime, mis meie Laewa-mees olli kaſa wotnud, ja heitſime maggama. Et meie keige se päwa ollime ſoudnud olli unni ni raske et kui ma üllesärkaſin, pääw jo ſurel kõrgel olli. Ma waatſin kohhe meie Laewa-mehhe järrel, agga tedda ei olnud nähha egga kuulda. Ma ärrataſin ommad kaks ſeltſimehhed ka ülles, meie otſiſime ommad kallid kallewiſed ridet: ei ühtegi! ühhe püſſi ma ollin kaſa wotnud, ſegi olli ärrawidud! minno kue taſkusolli meie rahha, ühtlaſſe riettega ſe olli kaddund, ei meil jämud muud kui need Mantlid, misga meie õſel ennaſt ollime kiñnikatnud. Meie woiſime armata et meie Laewa-mees keik olli kaſa wotnud. Mis nou nüüd? nenda kui meie ollime, läkſime ommeti Ma pole ülles, leidſime monned ükslaſſed perred ja nälg ſundis meid, et meie rahwa jure ennast ſullasteks andſime. Põlloma Somes on raske harrida, et ta wägga kiwwine ja ſouepärralanne on, kül meie piddime keige päwa kangeſte tööd teggema ükspäines leiba pärraſt, ridid meie koggoniste ei ſaand, ja paljad ollime ommeti: kui wägga ſiis iggatſeſime omma Moiſa taggaſi! Kui wägga ſiis ma pallusin omma wagga Wrauat andeks! Siiski olleſime weel kannatanud, agga, et meie ei jakſand egga oskand õiete Tallopoja tööd tehha, ei tahtnud ükski meid ſullaſekski wõtta. Ühhel päwal olli üks Mäe-Herra ſealt kaudo mööda minnemas: ſe näggi meid, ja ütles naeroga: need kolbakſid parremine Soldatiks, kui tallopojaks. Eeſt wõtſid monned ſallaja nou piddada, et nemmad meid